

Hồi 60

Thiên Chi Kiêu Tử

Dù đứng cả đôi chân, dù đôi chân chôn cứng dưới đất, Hoa Vô Khuyết cũng phải ngã như thường, huống hồ chỉ đứng một chân ?

Không một vũ công nào giúp hắn chịu nổi lực lượng tổng hợp của mười tám đại hán có huấn luyện đàng hoàng.

Đại khái, quần hùng nghĩ như vậy.

Mà Tiểu Linh Ngư cũng không nghĩ khác hơn được.

Nhưng sự tình diễn tiến ngoài chỗ tưởng của tất cả mọi người hiện diện.

Hoa Vô Khuyết chẳng những không ngã mà cũng không nghiêng, không lùi, hay nói đúng hơn, hắn hoàn toàn bất động.

Bất quá, chân hắn lún sâu xuống hơn mấy tấc nữa thôi.

Mười tám đại hán chưa bỏ cuộc, chúng cố vận dụng toàn lực chuyển đến người thứ nhất, người thứ nhất cố đẩy.

Khí lực của chúng càng tăng, Hoa Vô Khuyết càng lún sâu xuống đá, vừa lún sâu mà cũng vừa nhanh.

Bọn đại hán phồng má, trừng mắt, cố đẩy, mồ hôi đổ ra ướt đầu, rơi xuống từng hạt to bằng đầu ngón tay, nếu ai đứng gần tất nghe rõ độp độp như sương rơi trên lá lúc êm trời.

Bây giờ thì Hoa Vô Khuyết đã lún xuống độ hai thước rồi.

Thước tấc đây là đơn vị đo ngày xưa, lún hai thước là suýt soát ở khoảng dưới đầu gối một chút.

Một sự kiện không ai tưởng tượng nổi chứ đừng nói là có thấy qua ở đâu, lúc nào đó !

Dem một thanh sắt dùng chày vỗ mà đóng, chưa chắc gì thanh sắt lún xuống đá.

Nhưng, đôi chân hắn bằng xương bằng thịt chứ có phải là bằng sắt đâu ?

Điều đáng khiếp hơn nữa là hắn vẫn giữ nụ cười như thuở nào, mặt hắn an tường như thuở nào, mừng tượng hắn chẳng dùng một điểm khí lực nào.

Hoặc giả, hắn đang đứng trên một bãi bùn !

Quần hùng sững sờ, há hốc mồm, giương tròn mắt, Tiểu Linh Ngư cũng không hơn gì mọi người, chàng cũng kinh dị cực độ.

Phương pháp của Hoa Vô Khuyết, so với ý nghĩ của chàng, có phần nào ngu ngốc thật, song ý nghĩ của chàng là cái xảo, còn phương pháp của hắn là thực tài.

Dùng cái xảo, chẳng làm cho ai kinh sợ, bội phục. Thi triển thực tài, hắn được trọng vọng hơn.

Bây giờ, cái đà lún xuống của Hoa Vô Khuyết chậm lại rồi, như vậy là lực lượng của mười hai đại hán cũng yếu lại rồi.

Cuối cùng, Hoa Vô Khuyết không lún xuống nữa, dù là một phân, một ly. Như vậy là mười hai đại hán kiệt sức rõ rệt.

Kiệt sức không còn đẩy nổi, chúng lại không đủ sức đứng vững, cùng ngã nhào xuống đất.

Hoa Vô Khuyết đã luyện công phu Di Hoa Tiếp Ngọc đến tuyệt đỉnh, có thể là hắn quật trả cái lực lượng tổng hợp đó lại cho mười hai đại hán, song làm vậy thì chúng phải nhanh, làm vậy là hắn phản ứng chứ không phải là chịu đựng.

Chính hắn muốn chịu đựng, nên thay vì quật trả lại cái công lực đó, hắn tiếp nhận nó, rồi chuyển hướng cho nó đi xuống lòng đất, bất quá hắn làm một trung gian tiếp lực thôi.

Cho nên, bọn đại hán cùng cố sức đẩy, chỉ đẩy cho hắn lún xuống, chứ chẳng hề làm cho hắn ngã được.

Công lực của mười hai đại hán, tổng hợp lại, thay vì đẩy người thì lại đẩy đá, mà đá là mặt bằng dưới chân người, làm sao chúng đẩy lui được ?

Chúng làm một việc vô ích, và công lực của chúng có giới hạn, cuối cùng chúng bại chứ đá khi nào đầu hàng ?

Quần hùng không thấu đáo cái xảo biến của Hoa Vô Khuyết, càng ngỡ ngác hơn.

Nhưng, họ ngỡ ngác với niềm kính phục trọn vẹn.

Qua phút giây sững sờ, tất cả cùng reo hò, suýt vỡ gờ núi, tiếng reo hò kéo dài rất lâu.

Bọn Mộ Dung Song biến sắc mặt.

Thế là điều kiện thứ nhất, Hoa Vô Khuyết đã làm xong, mà làm một cách tuyệt diệu, ngoài chỗ tưởng của người trong cuộc lẫn ngoài cuộc.

Hoa Vô Khuyết cười nhẹ hỏi:

- Phu nhân hài lòng chưa ? Nếu chưa, xin tuyển chọn người đến đây, thay thế các vị này, tiếp tục đẩy !

Mộ Dung San San điểm một nụ cười, vẻ miễn cưỡng hiện rõ.

Nàng đáp:

- Công phu của công tử đúng là bất khả tư nghị ! Tiện thiếp hết sức khâm phục.

Tiểu Tiên Nữ nóng nảy chen vào:

- Điều kiện thứ nhất kể như công tử đã thi hành thỏa đáng, bây giờ đến điều kiện thứ hai.

Hoa Vô Khuyết mỉm cười, rời chỗ lún.

Thân pháp của hắn nhẹ nhàng cực độ, từ nơi đó, hắn bay lên như có gió dưới chân nâng bổng, hai ống quần từ gối trở xuống nát như, theo đà bay lên của hắn, những mảnh vụn tơ tằm bay lất phất như đàn bướm con chập chờn.

Quần hùng lại reo hò một lúc nữa, khi tiếng reo hò lắng dịu, thì từ bên trong cỗ xe có tiếng vỗ tay nho nhỏ vọng ra.

Nhưng tiếng vỗ tay đó dội vào tai Tiểu Linh Ngư, chàng nghe như những mũi tên bắn vào tim chàng.

Niềm đau sanh niềm hận, khí uất bốc lên, chàng muốn hét một tiếng cho long trời lở đất, cho tất cả cùng chết, cho Hoa Vô Khuyết chết luôn, bởi chàng đang ghen tức vì hắn, hắn phải bị loại trừ khỏi giòng nhân loại thì chàng mới có hứng thú mà sống đến ngày tàn.

Hắn còn sống là chàng phải chết, chết vì tức uất.

Tuy nhiên chàng phải thành thật với chính mình, là nhìn vũ công của Hoa Vô Khuyết quả cao tuyệt.

Trước khi con người hào hoa, phong nhã, cao tài như hắn có thiếu nữ nào lại chẳng rung động con tim ?

Thì, "nàng" có vỗ tay tán thưởng cũng chẳng phải là sự đáng trách.

Huống chi, tán thưởng một nhân tài, chưa chắc là người tán thưởng hướng trọn tâm tư về nhân tài đó ?

Theo lý, chàng không nên hận "nàng", nhưng con tim có những lý lẽ nghịch thường, biết rằng vô lý, chàng vẫn tức.

Tại cục trường, Hoa Vô Khuyết cười nhẹ, thốt:

- Điều kiện thứ hai như thế nào, xin phu nhân nêu ra !

Mộ Dung San San chớp mắt, điểm một nụ cười, cất tiếng:

- Trong thành An Khách, có một ngôi quán, hiệu là Tiểu Tô Châu, chắc công tử biết quán đó ở tại con đường nào chứ ?

Hoa Vô Khuyết với vẻ an tường muôn thuở:

- Giang huynh từng đưa tạ hạ đến đó mấy lần !

Mộ Dung San San tiếp:

- Nơi đó có chế hai món điểm tâm đặc biệt, là Bát Bửu Phạn và Thiêu Tầng Cao, hẳn công tử cũng có thưởng thức rồi.

Trong trường hợp này, bỗng dưng nàng đề cập đến một ngôi quán bán những thức ăn, nàng còn ca ngợi hai thức điểm tâm đặc biệt, thật ra chỉ có trời mới hiểu cái ý tứ của nàng.

Tự nhiên, quần hùng hết sức kỳ quái.

Hoa Vô Khuyết vẫn cười:

- Riêng tạ hạ thì không lưu tâm lắm đến những thức ăn, song một vị bằng hữu của tạ hạ có ăn hai thứ đó, và khen rất ngon.

Tiểu Linh Ngư thừa hiểu vị bằng hữu mà hẳn ám chỉ đó là ai rồi.

Rồi chàng liên tưởng đến cái cảnh, Hoa Vô Khuyết và vị bằng hữu của hắn, đồng bàn mà thưởng thức Bát Bửu Phạn và Thiêu Tầng Cao, khí uất lại bốc lên, bốc mạnh đến độ suýt tung chàng khỏi cành cây, rơi luôn xuống gốc.

Mộ Dung San San cười duyên:

- Tiện thiếp rất thích hai món đó, chẳng biết trong lúc này, công tử có thể cung cấp cho tiện thiếp chăng ?

Kỳ quái !

Nàng đòi ăn hai thứ đó mà lại bảo Hoa Vô Khuyết đi mua về, chẳng lẽ đây là điều kiện thứ hai ?

Điều kiện đó trên đời này, có ai không làm nổi ? Nó đơn giản quá mà.

Bất quá là một công tác hèn hạ, chỉ có hạng tôi tớ mới làm những việc như vậy.

Không lý nàng muốn hạ nhục Hoa Vô Khuyết.

Hoa Vô Khuyết hết sức kỳ quái, tự hỏi đối phương nêu ra điều kiện đó với dụng ý gì !

Tuy nhiên, khi một nữ nhân yêu cầu, hắn không muốn cự tuyệt, hắn chỉ giật mình thoáng qua thôi, rồi hắn mỉm cười thốt:

- Tìm được cái món thích khẩu, hiến cho các vị phu nhân dùng thì đúng là một vinh hạnh cho tạ hạ vậy !

Mộ Dung San San tiếp:

- Hai món đó, khi được mang về tận nơi đây, phải còn nóng hôi hổi, như lúc quán dọn ra cho khách dùng tại bàn.

Hoa Vô Khuyết trầm ngâm một chút:

- Có thể được lắm, phu nhân ! Tại hạ tin rằng hai món đó vẫn còn nóng như thường khi tại hạ mang về đây.

Mộ Dung San San nở một nụ cười tươi nhất trần đời, tiếp luôn:

- Trong hai lượt khứ hồi trên chặn đường từ đây đến thành Anh Khánh, công tử không được dùng chân mà đi !

Nàng cao giọng hơn một chút:

- Chân không chấm đất, công tử liệu thực hành được điều kiện đó chẳng ?

Bây giờ mọi người mới tỉnh ngộ.

Đúng là một vấn đề nan giải ! Bởi người ta có thể dùng hai tay thay hai chân mà đi, song bất quá chỉ được trong một khoảng đường ngắn, chứ đi bằng tay, hay bằng cách nào khác trừ đôi chân ra, thì làm sao vượt nổi đoạn đường từ đây đến Anh Khánh, có khứ mà cũng có hồi ?

Khoảng cách tuy không xa lắm, nhưng cũng chẳng gần, dù cho Hoa Vô Khuyết có thuật khinh công cao tuyệt đến đâu, hấn cũng chẳng cưỡi gió mà đi được.

Thế mà Hoa Vô Khuyết đáp ứng ! Tuy đáp ứng trước khi Mộ Dung San San nêu chi tiết cuối cùng, chung quy cũng đã đáp ứng rồi, hấn không thể viện dẫn lý do gì để khước từ.

Cho nên, quần hùng trở mắt nhìn hấn, tự hỏi hấn sẽ làm cách nào mà thực hành điều kiện đó.

Tiểu Linh Ngư suýt phá lên cười, thầm nghĩ:

- Cái điều kiện này hoang đường quá, chị em Mộ Dung ngông thật ! Cấm đôi chân chấm đất, chẳng lẽ Hoa Vô Khuyết không biết ngồi xe, hoặc cưỡi ngựa sao ?

Chàng lại cho rằng các nàng đó dùng kế xảo thôi, nếu Hoa Vô Khuyết không làm được, thì các nàng sẽ làm.

Và Hoa Vô Khuyết chỉ còn nhận bại là cái chắc.

Hoa Vô Khuyết cởi đôi giày ra, bày đôi vớ trắng như tuyết, đưa cao từ chân có vớ, phân bua:

- Nếu tại hạ chấm chân xuống đất, là đôi vớ này phải dơ.

Đôi chân chỉ còn vớ, không giày, hấn nhón đầu ngón xuống chiếc giày, tung mình lên không.

Như vậy, là hẳn không ngồi xe, không cưỡi ngựa !

Tiểu Linh Ngư kinh dị, trở mắt nhìn.

Khẽ uốn cầu vồng, Hoa Vô Khuyết bay về một tầng cây gần đó, đáp trên một cái cành, đưa tay bẻ hai cành khác, mỗi tay cầm một đoạn.

Rồi hẳn buông mình rơi xuống, tay tả ấn cành cây, lấy đà vọt đi ba trượng, tay hữu thay phiên ấn xuống đất, đầu cành vừa chạm mặt đất, bắn vọt đi một khoảng cách như vậy.

Hán vượt sáu trượng rồi, từ xa xa thốt vọng lại:

- Xin phu nhân chờ một chút, tại hạ sẽ mang hai món đó về cho phu nhân dùng !

Hắn áp dụng một môn khinh công, có cái tên là Hàn Cửu Hi Thủy, hẳn luyện môn này đến mức độ siêu thần nhập diệu.

Trong quần hùng, cũng có người luyện được môn công đó, song bất quá đi độ một khoảng đường trăm trượng dài trở lại thôi, còn như đi xa hơn, chẳng hạn từ đây đến An Khánh và trở về, lại nhanh chóng thì hẳn là không một ai đi nổi.

Quần hùng thầm phục hẳn, song ai ai cũng lo ngại, chẳng biết hẳn có đủ chân khí chi trì một cuộc khứ hồi khá xa như vậy không.

Chị em Mộ Dung thấy hHoa Vô Khuyết áp dụng phương pháp đó mà đi cùng biển sắc. Nàng nào cũng lộ vẻ khẩn trương ra mặt.

Hoa Vô Khuyết đã khuất dạng rồi.

Những người hiện diện bắt đầu nghị luận, lúc nghị luận thì chẳng ai lưu ý đến thời gian, mà thời gian thì cứ đều đều trôi qua, bất giác họ thấy xa xa có một bóng người từ từ tiến tới.

Hoa Vô Khuyết đã trở về !

Đôi tay bận cầm cành cây, hẳn phải dùng răng cắn đầu dây cột những món ăn được bao bọc kỹ lưỡng.

Đến nơi rồi hẳn ấn cả đôi cành cây xuống đất, phần trên mình thẳng đứng, đưa cao đôi chân lên, cho mọi người thấy đôi vớ.

Đôi vớ vẫn trắng như tuyết, tuyết nhiên chẳng vấy chút đất nào.

Quần hùng ồn ào lên, nhiều người cùng thốt một câu, một lượt:

- Hoa công tử đến An Khánh và trở về, chân không chấm đất !

Đôi tay ấn xuống cành cây, cành chỏi đất, Hoa Vô Khuyết nương thế tung mình lên, nhẹ nhàng hơn con yến, rồi từ từ đáp xuống ngay đôi giày.

Hắn quăng hai cành cây, rãnh tay rồi, hắn lấy chiếc bọc trao qua Mộ Dung San San, điểm một nụ cười, thốt:

- May mắn cho tại hạ, không đến nỗi để cho phu nhân thất vọng ! Xin phu nhân ăn đi, món điểm tâm còn nóng !

Mộ Dung San San cũng cười, nhưng vẻ cười của nàng miễn cưỡng thấy rõ:

Nàng gật đầu:

- Đa tạ công tử !

Nàng tiếp nhận chiếc bao, mở ra, khói thêm bốc lên, người đứng xa vẫn thấy được.

Giữ tròn lễ độ, nàng cầm lấy một chiếc, bỏ vào miệng ăn liền.

Vật ngon, thơm, nàng ăn lại nghe đắng.

Hoa Vô Khuyết lại dùng một phương pháp ngu ngốc nữa ! Thay vì ngồi xe, cưỡi ngựa, hắn lại phí sức của hắn.

Người ta dùng cái xảo, hắn dùng cái thật, tự nhiên là hắn ngu ! Song, nếu lấy cái xảo thì hắn còn được ai trọng vọng ?

Hai lần ngu, hắn đưa cao minh danh của hắn tận mây xanh.

Bây giờ thì Tiểu Linh Ngư không thể cho rằng hắn ngu nữa !

Lần thứ nhất, hắn biểu hiện nội lực phi thường, lần thứ hai, hắn thi triển khinh công đáng khiếp !

Giả như, hắn lấy xảo đối xảo, dù có thắng cuộc, vị tất bảo được quần hùng hoan hô ? Có thể hắn hứng những quả trứng thúi, hay cà chua hay mọi thứ trái thúi, nếu những vật đó có trong tầm tay của mọi người.

Tiểu Linh Ngư cười khở !

Chàng nghĩ:

- Không lấy xảo đối xảo như vậy có ngu chẳng ? Có ngu hay không cũng chẳng quan trọng lắm, trái lại chị em họ Mộ Dung tưởng mình là thông minh, dùng xảo để hí lộng đối phương, kết quả chính các nàng bị hí lộng ngược lại !

Chàng chê các nàng đó, còn chàng thì sao ?

Chưa chắc gì Hoa Vô Khuyết ngu hơn chàng, hay ngược lại chàng thông minh hơn Hoa Vô Khuyết !

Rồi chàng cho rằng càng thông minh càng khổ, chỉ có những kẻ ngu mới hưởng được hạnh phúc, không nhiều cũng ít.

Chứ người thông minh xem ra thì sung sướng đó, nhưng ai biết được bên trong, trí não của họ vẫn quay đều đều, họ mệt đến cả trong lúc ngủ.

oOo

Nuốt Bát Bửu Phạn, Thiên Tăng Cao như nuốt đá, Mộ Dung San San vẫn phải nuốt.

Bây giờ, nàng nhận ra hai thứ đó sao mà khó ăn quá, không còn ngon thơm như lúc nào !

Hoa Vô Khuyết vẫn điềm nhiên đứng đó, chờ cho Mộ Dung San San ăn xong, cười nhẹ, hỏi:

- Điều kiện thứ ba như thế nào, phu nhân ?

Tiểu Tiên Nữ bực tức hơn hết, không chờ cho Mộ Dung San San nói gì, vội cao giọng hỏi lại:

- Có một ngôi nhà, cửa đóng kín, công tử không được chạm tay chân, chạm mình bất cứ là bộ phận nào vào cánh cửa mà cũng chẳng được dùng vận chỉ ném dây, công tử có thể vào nhà đó được chăng ?

Lại một vấn đề khó ! Hầu như nan giải !

Quần hùng lại một lượt nữa, lo ngại cho Hoa Vô Khuyết.

Lo ngại, nhưng tất cả tin tưởng là hẳn có thể giải quyết như hai lần trước, có điều họ không đoán nổi hẳn sẽ dùng biện pháp gì.

Cũng như hai lần trước, Tiểu Linh Ngư lại cười thâm, nghĩ:

- Cái điều kiện cuối cùng này xem ra còn hoang đường hơn hai điều kiện trước gấp mấy lần. Cần gì phải dùng đến tay chân, cần gì phải lấy thân xác chạm vào cánh cửa ?

Chàng cũng có nghĩ mấy biện pháp mở cửa mà không cần tiếp xúc với cánh cửa, song chàng tin rằng Hoa Vô Khuyết không dùng những biện pháp do chàng tưởng tượng.

Rồi chàng lại tìm hiểu Hoa Vô Khuyết sẽ làm như thế nào.

Hoa Vô Khuyết trầm ngâm một lúc lâu, đoạn cất tiếng:

- Quanh đây, không có một ngôi nhà nào, chẳng hay tại hạ có thể tạm xem cỗ xe kia như ...

Mộ Dung Song gật đầu:

- Được chứ ! Có điều công tử phải giữ đúng những sự cấm kỵ như tôi vừa nêu ra đó thôi. Vào được trong xe là công tử thắng cuộc !

Hoa Vô Khuyết nhìn qua Mộ Dung San San hỏi:

- Phu nhân chấp thuận như thế chẳng ?

Mộ Dung San San suy nghĩ một phút, điểm một nụ cười, gật đầu:

- Nhà và xe cũng như nhau, nhà không có thì tạm dùng xe !

Hoa Vô Khuyết cười nhẹ:

- Tại hạ vào xe rồi, phu nhân còn có ý chí khác nữa chẳng ?

Mộ Dung Song nhìn thoáng qua Mộ Dung San San.

Mộ Dung San San đáp:

- Công tử vào được trong xe rồi, là bọn tiện thiếp xin ly khai nơi này gấp !

Đã hạn định ba điều kiện, người ta làm đủ cả ba rồi, các nàng còn có ý kiến gì nữa ?

Dù các nàng muốn gây khó khăn thêm cho Hoa Vô Khuyết thực sự thì hiện tại chẳng làm sao nghĩ ra nổi.

Ba điều kiện kia, họ họp bàn lâu lắm mới nghĩ ra được, họ đặc ý với ba điều kiện đó, cho rằng khó nhất đời.

Thế mà đối phương vẫn làm được, làm với những biện pháp do chân tài, chứ không dùng xảo như các nàng đã sắp xếp và định làm nếu Hoa Vô Khuyết không dám.

Thì, trong phút giây ngắn ngủi, các nàng làm sao nghĩ ra một cách khác, khó khăn hơn, để dồn Hoa Vô Khuyết vào ngõ bí ?

Cách cuối cùng là động thủ, song họ đã biết là còn kém Hoa Vô Khuyết quá xa, như vậy còn lưu lại cục trường làm chi.

Ly khai là phải !

Hoa Vô Khuyết mỉm cười:

- Nếu vậy, xin phu nhân xem đây ...

Hắn vừa thốt vừa tiến đến gần cỗ xe.

Tiểu Linh Ngư trầm nghĩ:

- Không lẽ hắn dùng Phách Không Chưởng ? Ngoài chiêu thức Cách Sơn Đả Ngưu hắn còn có phương pháp gì khác ?

Hoa Vô Khuyết dừng lại trước cửa xe, đột nhiên gọi:

- Mở cửa đi, Thiết cô nương !

Bên trong xe, có tiếng cười trong trẻo, một giọng nói dịu dàng tiếp theo liền:

- Mở rồi !

Thoạt đầu, quần hùng kinh ngạc, rồi kỳ quái, cuối cùng bật cười vang dội.

Tiểu Linh Ngư cũng suýt bật cười như tất cả. Nhưng nụ cười không thể hiện lên được, tiếng cười cũng không thể thoát ra được.

Bởi khí uất dâng trào, ngăn chặn tiếng cười xóa tan vẻ cười.

Khí uất phát sanh do giọng cười, giọng nói từ trong xe vọng ra !

Trong khi chị em họ Mộ Dung sững sờ, Hoa Vô Khuyết từ từ bước vào xe, rồi từ trong xe cười lên mấy tiếng, thốt vọng ra:

- Tại hạ không vi phạm những cấm kỵ do phu nhân đề ra, mà cũng vào trong xe. Bây giờ, ba điều kiện được hoàn tất, phu nhân có đồng ý cho là tại hạ thắng cuộc chăng ?

Chị em Mộ Dung và Tiểu Tiên Nữ há hốc mồm, mồm bỏ ngỏ mà chẳng một lời nào bay ra.

Quần hùng cười mãi, cười đến điên đảo cả người, cười đến đổ lệ.

Biện pháp mở cửa của Hoa Vô Khuyết, may ra chỉ có người trong xe biết được mà thôi, tất cả mọi người hiện diện trong cuộc lẫn ngoài cuộc, nằm mộng cũng chẳng tưởng nổi !

Xem thì đơn giản, nghĩ kỹ rất thông minh, chứ nếu Hoa Vô Khuyết dùng thủ pháp cách không đả ngư, thì tầm thường quá, trong quần hùng, bất cứ ai cũng làm được như vậy, và bất cứ ai cũng nghĩ như vậy.

Riêng cái biện pháp của hắn, thì quả thật vừa giản đơn vừa độc đáo.

Nếu không thông minh, khi nào Hoa Vô Khuyết nghĩ ra được như vậy ?

Hắn cũng khéo đóng kịch thật, hắn vờ như khó khăn, hắn dẫn đo, do dự, sau rốt mới thực hiện !

Quần hùng không vì cái đơn giản đó mà khinh thường Hoa Vô Khuyết, hoặc thất vọng, trái lại họ càng khâm phục hắn có cơ trí thâm hiểm, phản ứng hữu hiệu.

Mộ Dung Song và hai nàng kia chưa đáp, những kẻ dự khán lên tiếng trọng tài ngay:

- Tự nhiên Hoa công tử thắng ! Chẳng một ai dám dị nghị ! Chẳng một ai còn nói gì được nữa !

Mộ Dung San San biến sắc mặt, trắng nhợt.

Mộ Dung Song nhìn thoáng qua Mộ Dung San San, như chờ đợi một phản ứng thích đáng.

Mộ Dung San San làm gì hơn, nàng chỉ còn gượng nhếch nụ cười, rồi bước thẩn thờ về chiếc kiệu.

Mộ Dung Song bước theo sau, Tiểu Tiên Nữ còn trừng mắt nhìn Giang Biệt Hạc lần cuối, gằn từng tiếng:

- Đừng đắc ý vội ! Người sẽ chờ đợi những cái khác mới mẽ hơn, nhất định là ta chẳng để người yên một ngày nào bắt đầu từ giờ phút này.

Giang Biệt Hạc mỉm cười, chỉ nhìn nàng chứ không đáp, tia nhìn hàm ẩn mỉa mai, thách thức, như sẵn sàng chờ đợi những thủ đoạn của đối phương.

Rồi Tiểu Tiên Nữ cũng lên kiệu như hai anh chị em m Mộ Dung.

Như lướt đến, các đại hán cất cán kiệu lên vai rồi phóng chân chạy như bay.

Giang Biệt Hạc mỉm cười thốt:

- Trong thế gian này, theo tại hạ nghĩ chẳng có một ai thừa cơ trí như Hoa huynh ! Tại hạ khâm phục vô cùng !

Quần hùng một lượt nữa hoan hô vang âm cả cục trường, Hoa Vô Khuyết bắt buộc phải thò đầu ra ngoài, đáp lễ.

Một giọng nói trong trẻo vang lên, phu xe giật cương, ngựa quay đầu, kéo cỗ xe ly khai sơn cốc.

oOo

Tiểu Linh Ngư tưởng tượng hiện giờ trong cỗ xe, Hoa Vô Khuyết đối diện với nhau, có lẽ cả hai ngồi gần nhau lắm ! Mà cũng có thể cả hai ngồi kề bên nhau, chứ không phải đối diện.

Chàng nghe tim nhói từng hồi, đôi mắt nhìn theo xe, nhưng chẳng thấy cỗ xe, mặc dù nó còn ở trong tầm mắt.

Bỗng chàng kêu lên:

- Ta bắt đầu tư tưởng về nàng từ lúc nào ? Tại sao ta phải đau khổ vì nàng ? Ta không còn là ta nữa sao ?

Thiết Tâm Nam ở cạnh chàng, chàng không màng, chàng chẳng có một cảm giác nào, lúc xa nhau, chàng chẳng hề cảm thấy thiếu nàng, bây giờ nghĩ đến cả nữ nhân nàng chung chạ với người khác, chàng tức, rồi thấm thía sự thiếu vắng nàng, rồi tiếc hận lúc gần nhau, chàng đã bỏ phí bao nhiêu thời gian.

Thời gian đó đáng lẽ phải được dùng vào một việc gì hữu ích, thì chàng lại trêu tức nàng mãi mãi, chàng khinh thường nàng, trêu tức nàng, xua đuổi nàng, đẩy nàng về kẻ khác.

Làm chi thế ? Giờ thế ? Giờ đây biết nàng có một yếu tố trọng yếu cho lẽ sống của chàng, thì cái yếu tố đó chào biệt chàng rồi !

Tạm hay vĩnh viễn, điều đó chàng chưa nghĩ đến, chỉ biết là song phương đã xa biệt đó đang gây ảnh hưởng nặng nơi chàng.

Chàng tự hỏi, tại sao nàng trở thành trọng yếu đối với chàng như thế. Trước kia, ai bảo rằng chàng sẽ khổ vì Thiết Tâm Nam, hẳn chàng phải cười vào mũi người đó.

Bây giờ, không ai bảo như vậy, mà chính chàng lại nhận ra mình khổ vì nàng.

Rồi chàng tự cho là mình quá ngu, quá ngu !

Những kẻ ngu, thà chẳng có vật gì thì hơn, có trong tay rồi chẳng bao giờ quý trọng vật đó, để nó thất lạc đi, mới biết cái giá trị của nó !

Biết mà làm gì ? Đã muộn lắm rồi, chỉ còn tiếc hận mà thôi !

Giả như có chạy đi tìm lại, tìm cũng có thể gặp lại đấy, song nó đâu còn thuộc quyền sở hữu của mình nữa ?

Nó đã về tay kẻ khác rồi ! Nó vĩnh viễn mất, vĩnh viễn xa rời mình rồi !

Cũng bởi thế nhân ngu nhiều nên nguyên nhân đau khổ phải nhiều ! Có được bao kẻ khôn, biết “duy dưỡng” nguồn khoái lạc ?

Cái thông minh của Tiểu Linh Ngư chưa hẳn vẹn toàn !

Lâu lắm Tiểu Linh Ngư mới trở về thực tại.

Thì vừa đúng lúc chàng trông thấy hai người cao và mập nổi bật trong đám đông.

Chàng trực nhớ đến lời hứa với Đồ Kiều Kiều.

Chàng tụt xuống đất, bước về phía hai người đó, đưa tay vỗ vào vai La Cửu, hóa thân của Âu Dương Cốc.

Âu Dương Cốc giật mình, quay đầu lại, thoáng biến sắc mặt.

Y luôn luôn đề phòng tất cả mọi người, bởi y ôm ấp một cái tịch rất lớn, động xa động gần đến cái tịch của y, là y nhúc nhích liền.

Khổ thay cho những con những vì cái tịch gian mà luôn luôn giới bị như thể dù ngồi trên đồng vàng, vị tất cả được sung sướng một phút, một giây.

Chưa chắc gì những kẻ đó dám ngủ hai mắt.

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Người lo ngại từng giây, từng phút như vậy mà vẫn không ốm, cứ càng ngày càng phì phạc ra, thì thật là một sự lạ !

Nhận ra chàng, Âu Dương Cốc thở phào, cười nhẹ, đáp:

- Cái khó tiêu nhất là mình thọ ơn một nữ nhân. Tại hạ không thọ ơn một nữ nhân nào, thì làm gì khó chịu đến nỗi ăn không được, ngủ không được mà phải ốm ? Không chịu khó thì mập là lẽ đương nhiên !

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Thì ra các vị đã biết tại hạ mang người đẹp đó đi nơi khác rồi ?

Âu Dương Cốc mỉm cười:

- Nàng còn có thể theo ai ngoài huynh đài ?

Âu Dương Cốc cười nhẹ, tiếp:

- Bất quá, tại hạ không hề nghĩ là huynh đài có hứng thú với liễu đầu đó thôi ! Hẳn là hứng thú bốc cao lắm, nên huynh đài mới mang nàng đi như vậy !

Cái tên thật của hai anh em là Âu Dương Đỉnh, Âu Dương Đường, song vì bốn táng của họ quái dị, giang hồ mới đặt cho tên mới, họ phải khoát tên đó suốt mấy mươi năm dài, hiện giờ chẳng còn ai nhớ đến tên thật của họ.

Từ nhiều năm qua, cả hai tính toán không hề sai, nhưng lần này thì ngón tay vấp vấp, nhảy mất một con toán, chính con toán đó phá hỏng cái công trình đòi hỏi rất nhiều tâm lực liên tục suốt bao nhiêu năm dài.

Cả hai ngờ đâu, liễu đầu mà họ khinh thường đó lại là Đồ Kiều Kiều, con người mà họ nơm nớp sợ hãi dù họ biết bà ta phải mãi mãi thu hình trong sơn cốc hoang vắng lạnh lùng.

Dĩ nhiên, Tiểu Linh Ngư không dại gì tiết lộ điều đó, chàng chớp chớp mắt thốt:

- Có, bao giờ cũng hơn không, có hai bao giờ cũng hơn một, đúng vậy không chứ ?

Âu Dương Cốc vỗ tay táng thưởng:

- Hay ! Hay vô cùng ! Thật là chí lý. Câu nói của huynh đài đáng được ghi nhớ đời đời !

Y có ngoại hiệu Táng Mạng Chiếm Tiệm Nghi, thì cái câu nói sanh lợi của Tiểu Linh Ngư tự nhiên rót vào tai y như mật.

Cả ba cùng cười, cùng nói, cùng đi, không lâu lắm, ra khỏi sơn cốc.

Và họ đến gần cỗ xe của Đồ Kiều Kiều.

Đột nhiên, Tiểu Linh Ngư dừng chân, buông gọn:

- Các vị đi đi thôi, xin hẹn gặp lại sau này.

Âu Dương Cốc mỉm cười:

- Huynh đài định đi hội ước với mỹ nhân à ?

Tiểu Linh Ngư điểm một nụ cười bí mật, đáp lửng lơ:

- Có thể là ...

Hoặc vô tình, hoặc hữu ý, chàng liếc sang cỗ xe tráng lệ, tiếp nói:

- Tại sao hai vị chưa chịu đi ?

Âu Dương Cốc đảo mắt một vòng, bật cười lớn:

- Bọn tại hạ đang thừa thì giờ muốn bầu bạn với huynh đài một lúc.

Tiểu Linh Ngư vờ bối rối:

- Tại hạ còn phải đi đến một nơi, hai vị ...

Âu Dương Cách cao giọng:

- Huynh đài định đi đâu nữa chứ ?

Âu Dương Cốc bước nhanh đến cỗ xe, mở tung cánh cửa, vỗ tay cười vang:

- Biết lắm mà ! Mỹ nhân ở đây, cho nên huynh đài muốn cho tại hạ đi nơi khác gấp !

Âu Dương Cách tiếp nối:

- Người ta nói, nhận đào trả lý, huynh đài ăn đào ngọt của bọn tại hạ, thì ít nhất cũng phải trả lý chua ! Chẳng lẽ huynh đài quá tham, ngọt cũng ham mà chua cũng thích ?

Một, Tánh Mạng Chiếm Tiện Nghi, một Ninh Tử Bất Ngật Khuy, thì gặp tiện nghi rồi khi nào chịu bỏ ?

Mỹ nhân do họ nhạt được, đem về, bị người phồng tay trên, như vậy là họ mất tiện nghi, họ thua lỗ, bây giờ gặp lại cái tiện nghi đó, tự nhiên họ phải làm cách nào để bổ khuyết chỗ thua lỗ đó.

Gọi là lý chua bởi họ có chắc đâu trái đào kia còn nguyên vẹn, chắc đâu Tiểu Linh Ngư chưa hút hết cái chất ngọt, đào đã biến thành một trái lý chua.

Không đợi Tiểu Linh Ngư xua đuổi khéo nữa, không đợi chàng mời miễn cưỡng, cả hai không hẹn mà đồng ung dung bước lên xe chễm chệ ngồi.

Âu Dương Cốc cười nhẹ:

- Huynh đài lên xe đi chứ !

Âu Dương Cách tiếp luôn:

- Đánh chết anh em tại hạ cũng chẳng rời xe ! Lên đi thôi, huynh đài !

Tiểu Linh Ngư cười thâm, nghĩ:

- Hôm nay thì các người mất tiện nghi, các người thua lỗ rồi đó nghe !

Nhưng, chàng sa sầm gương mặt, gằm đầu lên xe, vẻ sầu vương nặng nơi đôi mày. Chàng nhếch nụ cười khổ, thở dài:

- Nếu biết trước như thế này thì mình đã tránh họ rồi ! Cũng tại mình tìm họ, gọi họ.. Hừ ! Có lẽ vì cuộc náo nhiệt vừa rồi làm cho mình điên đầu mất !

Âu Dương Cốc, Âu Dương Cách đắc chí quá chừng, cười hì hì mãi.

Cỗ xe từ từ tiến.

Xe rộng, lại êm, ngồi trong xe nghe khoan khoái lạ ! Nhưng họ có biết đâu, kẻ ngồi đối diện với họ kia là một ôn thần ?

Hay đúng hơn là một ác la sát !

Đồ Kiều Kiều cúi đầu, chừng như e thẹn, thực ra thì bà tránh hai cặp mắt của bọn đó.

Dù bà tin tưởng ở cái thuật cải sửa dung mạo tuyệt diệu của bà, bà cũng lo ngại chúng nhận ra một đặc điểm nào đó, mà chúng quá quen thuộc, bởi tất cả cùng chung sống thành đoàn với nhau trong nhiều năm.

Âu Dương Cốc tán:

- Mới cách nhau một ngày thôi, tại hạ trong cô nương đẹp hẳn lên, hơn trước trăm ngàn lần !

Âu Dương Cách nổi ngay:

- Hoa nào được mưa móc gội nhuần mà chẳng thắm tươi ? Cái đạo lý đó, chẳng lẽ đại ca không biết ?

Cả hai tuy thời thời khắc khắc phòng bị ngoại nhân, nhưng hiện tại, ngồi trong xe, sau lưng là vách xe, trước mặt là một mỹ nhân, bên cạnh là một bằng hữu, họ còn lo ngại gì nữa ?

Tiểu Linh Ngư thừa hiểu Đồ Kiều Kiều muốn cho chàng lừa anh em Âu Dương lên xe, để cho bà thanh toán việc cũ, nhưng chàng nghĩ mãi, chẳng hiểu bà sẽ hạ thủ như thế nào.

Trừ ra, bà xuất thủ là chống cự tức khắc cả hai, chứ nếu không thì một bà làm sao ngăn chặn hai con quỷ ? Giả như họ không chạy đi, họ cũng có thể hiệp sức quật ngã bà như thường.

Khó lắm !

Chàng nhìn bà, thấy bà cứ cúi đầu, cứ thẹn thùng, bất động, bà cũng không nhìn chàng, ngậm biểu lộ cái ý nhờ chàng tiếp tay !

Thế là đã có chủ trương ? Chủ trương đó ra sao ?

Tiểu Linh Ngư cảm thấy nôn nóng hơn lúc chờ xem cuộc đấu trí giữa Hoa Vô Khuyết và chị em Mộ Dung.

Chàng mong muốn Đồ Kiều Kiều hạ thủ gấp, xem bà áp dụng thủ đoạn gì.

Xe chạy càng lúc càng nhanh, xe đã ly khai hoàn toàn quần hùng, và hiện tại đang lăn bánh trên con đường xuyên hoang dã.

Âu Dương Cốc chợt hỏi:

- Cái tổ uyên ương của huynh đài sao mà xa thế ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Muốn nếm lý chua, phải đến tận vườn lý chứ, các vị nên trầm tĩnh một chút mới được.

Âu Dương Cách tán đồng:

- Chí lý ! Chí lý ! Bất quá ...

Đồ Kiều Kiều vụt ngẩng mặt lên, rồi cười trong trẻo thốt:

- Bất quá, thứ lý đó rất chua, sợ các người nuốt không trôi !

Âu Dương Cốc, Âu Dương Cách giật mình, chừng như họ linh cảm một cái gì bất tường.

Nhưng họ trầm tĩnh ngay, rồi Âu Dương Cốc bật cười khanh khách:

- Cô nương biết nói năng từ lúc nào thế ?

Đồ Kiều Kiều cười duyên:

- Lâu lắm rồi ! Đại khái, độ hai mươi năm !

Âu Dương Cốc và Âu Dương Cách biến sắc. Cả hai chuẩn bị nhảy xuống đường.

Tiểu Linh Ngư cau mày, trầm nghĩ:

- Tại sao Đồ cô cô nóng nảy thế ? Nói như vậy chẳng sợ chúng nghi ngờ sao ? Muốn bắt rắn mà cứ đập cỏ mãi, rắn nghe động chạy mất đi, còn gì chứ ?

Một loạt tiếng phịch vang lên, từ dưới lườn xe, bốn bàn tay xuất hiện.

Tự nhiên, sự xuất hiện đó phải bất ngờ, có thể là trừ Đồ Kiều Kiều ra, anh em Âu Dương và Tiểu Linh Ngư không tưởng tượng nổi.

Không tưởng tượng nổi một biến cố phát sanh đột ngột, tại ngay dưới chỗ ngồi !

Bốn bàn tay đó chạm vào bốn cạnh chỗ của anh em Âu Dương, họ nghe nhói lên, liền theo đó, bốn bàn tay chụp luôn lấy hai tay, kèm cứng như song sắt kẹp.

Họ nghe đau đớn vô cùng. Khổ hơn nữa là họ không còn động đậy được !

Âu Dương Cốc kinh hãi đến xám mặt, rung rung giọng hỏi:

- Huynh dài ... huynh dài ... Tại sao như thế này ?

Tiểu Linh Ngư cũng kinh hãi, nhưng chàng kỳ quái hơn, buồn cười hơn.

Chàng buông gọn:

- Chẳng liên quan gì đến ta đâu, các người đừng hỏi vô ích !

Chàng bỏ cái giọng sáo, gọi chúng bằng tiếng người cộc lốc.

Âu Dương Cốc quay sang Đồ Kiều Kiều:

- Có lẽ là chủ ý của cô nương ?

Tuy bất động, họ còn lắc lư chiếc đầu, còn nói được.

Đồ Kiều Kiều cười nhẹ:

- Không là của ta, chẳng lẽ lại là của ma ? Quanh đây, còn ai nữa chứ ?

Ai hỏi bà điều gì, bà không bao giờ đáp là phải hay không phải, có hoặc không có.

Bà hỏi ngược lại, thay câu đáp, trong dân gian, người ta gọi là cách hỏi móc họng.

Đó là cái tật cố hữu của Đồ Kiều Kiều, toàn thể nhân vật trong Thập Đại Ác Nhân đều như vậy.

Cái tật đó, bà nhiễm nó từ ngày thơ ấu, bà giữ luôn đến ngày nay, hôm nay chẳng rõ bà vô tình hay cố ý, cố phô trương cái tật đó, chứ không giấu anh em Âu Dương như bà đã giấu dung nhan cũ.

Có thể bảo là bà cố ý, bởi nhận xét qua thái độ của bà, chừng như bà định dần dần dẫn dắt anh em họ Âu Dương vào thực tế để đưa họ trở về sự việc bao nhiêu năm về trước.

Bà quăng từng viên sỏi dò đường, vì trước mắt bà là La Cửu, La Tam với thân vóc phì phạc, chứ nào phải là Âu Dương Cốc, Âu Dương Cách.

Chỉ cần một vài phản ứng nơi họ, nhỏ cũng được, là bà có thể quyết đoán họ là ai thực sự.

Nhận ra cố tật của đối phương, anh em Âu Dương biến sắc mặt đến không còn một hạt máu nào điểm nhỏ, Âu Dương Cách hấp tấp hỏi:

- Người ... người là ai ?

Sao lại hỏi như thế ? Đã cho là người đẹp Mộ Dung Cửu, định theo Tiểu Linh Ngư ăn trái lý chua, bây giờ hỏi như vậy là sao ?

Cả hai anh em nhúc nhích rồi, cái tịch của họ bị chạm rồi ?

Đồ Kiều Kiều cười nhẹ:

- Vừa rồi, các người không nhận ra ta, điều đó đúng thật. Bây giờ các người cũng không nhận ra, bây giờ là các người giả vờ đấy.

Âu Dương Cách tự sửa sai liền:

- Anh em tại hạ ... làm sao nhận ra cô nương là ai ?

Đồ Kiều Kiều hừ một tiếng:

- Nếu không nhận ra làm gì phải sợ ?

Âu Dương Cách bật cười ha hả, cười như vậy hẳn phải có âm thanh cao ngạo, song giọng cười của y khô khan quá, biểu hiện rõ rệt một cố gắng vượt khó khăn, y thốt.

- Anh em tại hạ không nhận ra cá nhân cô nương, song ít nhất cũng nhận được cô nương là một vật dành cho người tiêu khiển.

Đồ Kiều Kiều vụt thở dài:

- Âu Dương Cốc, Âu Dương Cách, dù các người có tiếp tục đóng kịch đến muôn đời cũng vô ích thôi ...

Âu Dương Cốc trở mắt:

- Âu Dương Cốc là ai hở cô nương ?

Âu Dương Cách tiếp luôn:

- Nghe nói anh em đó ốm như que củi ... ha ha ... ha ha ...

Y lại cười vang, giọng cười vẫn khô khan, vẫn có vẻ cố gắng.

Y muốn cười thật lớn, cười cho vỡ luôn cỗ xe, nhưng các thớ thịt nơi mặt cứng chai, quai hàm dưới chỉ nhếch được một chút thôi, thành ra âm thanh mà y chuẩn bị bắn ra ngoài, lại bị dội ngược, lồng lộn nơi yết hầu, trông y khổ sở cực độ.

Cười được, là mỉa mai được, là phủ nhận sự đề quyết của Đồ Kiều Kiều.

Không cười được, hay cười dở dang là nhìn nhận sự đề quyết đó.

Nhưng, họ thừa nhận hay họ phủ nhận, Đồ Kiều Kiều không màng, bà ta nhìn cả hai với ánh mắt lạnh lùng, không nói tiếng nào.

Âu Dương Cách nhìn qua Âu Dương Cốc, hỏi với cái ý xô Đồ Kiều Kiều:

- Người là Âu Dương Cốc ?

Âu Dương Cốc lấy vẻ thản nhiên:

- Nếu ta là Âu Dương Cốc thì đương nhiên người là Âu Dương Cách !

Bây giờ, họ lấy lại tinh thần phần nào.

Âu Dương Cách tiếp:

- Thế ra, chúng ta là Âu Dương Cốc, Âu Dương Cách ! Thú vị thay ! ... Ha ha !
Thú vị không tưởng nổi !

Âu Dương Cốc nổi theo:

- Đồ đại thơ ơi ! Thú vị đấy chứ ! Que củi biến thành phì phạc.

Đồ Kiều Kiều cười nhẹ:

- Có gì lạ đâu, nếu que củi ăn những thức của heo ăn, tự nhiên phải phì phạc.

Âu Dương Cốc cười vang:

- Đúng ! Đúng ! Anh em tại hạ ăn những thức dành cho heo ! Ha ha ! Ha ha ! Ha ha !

Đồ Kiều Kiều trừng mắt:

- Bây giờ đã đến lúc các người mửa các thức ăn của heo ra, phải vậy không ?

Âu Dương Cốc cứ cười khan:

- Cái đó ... Ha ha ! Ha ha !

Âu Dương Cách phụ họa:

- Cái đó ... Ha ha ! Ha ha !

Rồi cả hai thi đua cười, chỉ cười chứ không nói chi nữa.

Tiểu Linh Ngư biết ngay họ đang sắp xếp một mưu mô gì, mưu mô chưa thành, là họ còn cười ngậy.

Bỗng, có tiếng người từ dưới lườn xe cười và thốt vọng lên:

- Anh em Âu Dương trong hai mươi năm nay tự bảo dưỡng kỹ quá, ngoài nước da trắng trẻo, thân vóc phì phạc, lại còn luyện được cách cười đặc biệt đó nhé ! Ta nghĩ, người nên thu nhận chúng nó làm đồ đệ là phải !

Âm thanh vừa âm vừa dương, nghe chói tai vô cùng, anh em Âu Dương nhận ra ngay người vừa nói nơi đó.

Chính là Bạch Khai Tâm.

Một người nữa, cười lớn hơn Bạch Khai Tâm, giọng cũng lớn hơn:

- Ha ha ! Nếu ta thu nhận hai đồ đệ như vậy thì có thể là chiếc quần ta đang mặc đây cũng sẽ bị chúng bỏ lên bàn toán mà tính luôn cho ta truồng ra mà không còn đạo phố được nữa.

Người đó, chính là Tiểu Lý Tàng Dao Tiểu Di Đà Cấp Cấp Nhi !

Âu Dương huynh đệ trước đó còn hy vọng thoát đi, bây giờ, biết được ai ở dưới xe, họ tuyệt vọng ngay.

Cả hai cùng đưa mắt nhìn nhau, cùng dợm đứng lên, song cánh tay còn bị kẹp cứng thì làm sao đứng được ?

Âu Dương Cốc bật cười, giọng cười vô nghĩa đến trơ trẽn:

- Tiểu đệ không ngờ bên dưới có người, mà lại là hai vị huynh trưởng ! Thật là đắc tội, dù vô tình mà ngồi trên đầu người !

Bạch Khai Tâm cười hì hì:

- Có sao đâu ! Bởi có chiếc sàn xe ngăn cách kia mà, vả lại Đồ đại thơ an bày bên dưới này thơm tất cực độ, ta thấy ngồi đây lại sướng hơn nằm trên giường tại nhà. Hơn nữa, có rượu, có thịt, muốn chén lúc nào tùy thích.

Cáp Cáp Nhi tiếp nối, như thuở nào, trước khi nói là phải cười mấy tiếng:

- Chỉ vì ta biết là có hai người ngồi trên đầu, nên ta mất cả hứng thú mà thành ra rượu bỏ lạnh, thức ăn bỏ nguội ! Ta không làm sao uống trôi, nuốt trôi !

Âu Dương Cách thốt:

- Biết làm sao bây giờ, các vị có buông tay, bọn này mới đứng lên được để đi chỗ khác chứ ! Tiểu đệ bắt buộc phải ngồi, thì các vị phải cam chịu như vậy.

Y hướng qua Đồ Kiều Kiều, tiếp:

- Đồ đại thơ ơi, làm sao đây ?

Đồ Kiều Kiều mỉm cười:

- Các người cứ mửa những thức ăn của heo, thì được tự do ngay.

Bạch Khai Tâm tiếp:

- Nếu không thì các người phải chết luôn.

Cáp Cáp Nhi nói theo:

- Chủ ý đó đáng giá lắm !

Âu Dương Cốc thở dài:

- Những gì do Đồ đại thơ giao cho gìn giữ, bọn tại hạ đã nhờ người vận chuyển đến Ác Nhân Cốc, không lâu lắm, sau khi các vị vào đó. Chỉ vì ...

Đồ Kiều Kiều cười lạnh:

- Chỉ vì những vật đó đột nhiên biến mất, phải vậy chăng.

Âu Dương Cốc lộ vẻ khổ sở, như sắp khóc lên:

- Đồ đại thơ đoán đúng ! Những vật đó sắp sửa lên đường vào cốc, thì bỗng nhiên có kẻ đến cướp đoạt tất cả, anh em tại hạ sợ Đồ đại thơ bắt tội nên ... nên ... phải ...

Âu Dương Cách than:

- Nên phải trốn luôn, không dám chường mặt trên giang hồ nữa, dù các vị chưa tái xuất hiện trên giang hồ.

Đồ Kiều Kiều lạnh như tiền, không hề biểu hiện một cảm nghĩ nào. Bà ta cũng chẳng buồn chớp mắt, dù anh em Âu Dương xuống nước, thiết ta quá độ.

Bà thân nhiên thốt:

- Cái lý do đó vững lắm. Nhưng ta muốn biết kẻ nào đã cướp đoạt những vật của bọn ta.

Âu Dương Cốc thở dài:

- Lỗ Trọng Đạt !

Âu Dương Cách tiếp:

- Thiên hạ gọi là Nam Thiên đại hiệp đó. Ngày trước lúc mới nhập giang hồ. Đồ đại ca suýt bị Lỗ Trọng Đạt chặt đứt đôi cánh tay.

Đồ Kiều Kiều bật cười khanh khách:

- Cáp huynh ơi ! Cáp huynh có công nhận là chúng bịa chuyện rất khéo chăng ?

Cáp Cáp Nhi cười vang:

- Khéo lắm ! Chúng biết là bọn mình không thể đến hỏi Lỗ Trọng Đạt.

Bạch Khai Tâm cười hì hì:

- Một câu chuyện mà chẳng bao giờ ai tìm được đối chứng.

Âu Dương Cốc cao giọng:

- Tiểu đệ nói thật đấy, đúng sự thật, chẳng một tiếng nào ngoa.

Âu Dương Cách tiếp:

- Nếu anh em tại hạ nói ngoa nửa lời thôi, thì sẽ bị thiên tru, địa lục, hoặc sẽ chết bất kỳ, chết khổ, chết đau, sau này có đầu thai, sẽ làm con heo nái, để mang cái khổ sanh bầy, sanh đàn, hoặc giả làm heo con để bị quay cho Cáp huynh đánh chén.

Tiểu Linh Ngư cười thâm, nghĩ:

- Có lẽ y quen mồm tự mắng như vậy, chứ nếu không thì làm gì hiện tại nói năng lưu loát thế ?

Trong khi đó, Đồ Kiều Kiều ngẩng đầu như không muốn nghe họ nói gì.

Bên dưới, Bạch Khai Tâm và Cáp Cáp Nhi cũng im bật.

Nhưng, lắng tai nghe kỹ, có tiếng nhóc nhách cùng tiếng ực ực vang khê.

Bạch Khai Tâm đang ăn, đang uống rõ ràng, chứ Cáp Cáp Nhi thì không ăn uống tạt như vậy.

Âu Dương huynh đệ cứ nói, nói mãi, anh một câu, em một câu, nói đến đở mồ hôi lạnh thành hạt to, nói suýt tét khóe miệng.

Những lời của họ không hề lọt vào tai Đồ Kiều Kiều.

Tiểu Linh Ngư cao hứng quá chừng, chàng đã toan bỏ đi, song bây giờ thì nhất định ở lại.

Cỗ xe đột nhiên dừng lại, bên ngoài cửa xe, một gương mặt khác nữa hiện ra.

Gương mặt đó vừa lạnh vừa trắng xanh, màn trắng xanh trong như gương.

Thấy gương mặt đó, Âu Dương huynh đệ như bị quất vào đầu ngàn ngọn roi mạnh, bất giác họ thun mình tròn một đống, Âu Dương Cốc kêu lên:

- Đổ đại ca ! Trời ! Đổ đại ca cũng có mặt !

- o O o -